

กรรมยังไม่สิ้น

โดย พระธรรมสิงหบุราจารย์
(หลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม)

จากหนังสือกฎแห่งกรรม เล่มที่ ๓ ภาคกฎแห่งกรรม

เมื่อวันที่ ๑๕ เมษายน พ.ศ. ๒๕๑๑ ชาววัดคู อ.พรหมบุรี ตองโศกเสร์้าและตระหนกตกใจ ในการตายของยายจรัส สุภานิน คนบ้านใกล้เคียง แก่เป็นอุบาสิกาของวัดคูทำบุญร่วมกุศล และถือศีลทุกวันพระเป็นประจำ (ประมาณ ๑ ปี) เป็นที่รู้จักรักใคร่ของคนทั่วไป

อยู่มาวันหนึ่ง ขณะที่ยายจรัสกำลังสาละวนยืนหยิบขนมป้อนหลานอยู่บนชานบ้านพัก ปรากฏว่ายายจรัสต้องล้มลงทันใด พลงเอามือลูบคลำตรงบริเวณที่ปวดแถบชายโครง เมื่อเหลียวดูปรากฏว่ามีเลือดไหลออกมาไม่หยุด ญาติพี่น้องรีบนำตัวส่งโรงพยาบาลใกล้บ้าน แต่แพทย์พิชขาดแผลไม่ไหว จึงสิ้นใจเสียก่อน

แพทย์ได้ชันสูตรพลิกศพ ปรากฏว่าถูกกระสุนปืนขนาด ๑๑ มม. จากการสอบสวนของเจ้าหน้าที่ฝ่ายบ้านเมืองตลอดจนพยานรู้เห็น ไม่สามารถจะจับตัวมือปืนได้ ไม่มีใครยิงปืนในบริเวณนั้น มีบางคนบอกว่าขณะที่เขากำลังอาบน้ำที่แม่น้ำเจ้าพระยาหน้าบ้านของเขา ได้ยินเสียงคล้ายเสียงปืนดังปังทางฝั่งตรงข้ามแล้วก็ไม่ได้สนใจอะไรอีก พออาบน้ำเสร็จแล้วกลับขึ้นมาจึงรู้ข่าวยายจรัสถูกยิงตาย

เมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจพิจารณาสถานที่เกิดเหตุ โดยเฉพาะภายในบริเวณบ้านตำบลบ้านแบ่ง หมู่ที่ ๑ ก่อนเกิดเหตุ บริเวณชานเรือนมีไม้ระแนงตักันเป็นช่องโดยรอบ หากยิงปืนจากฝั่งตรงข้าม

แม่น้ำเจ้าพระยา ข้ามมายังบ้านผู้ตายแล้วความเร็วแรงของกระแสน้ำก็จะอ่อนลงตามลำดับ เพราะความกว้างของแม่น้ำตอนเกิดเหตุมีระยะทางหลายร้อยเมตร ยิ่งเป็นลูกปืนขนาด ๑๑ มม. ด้วยแล้วก็คงเป็นปืนพกเท่านั้น ระยะยิงไกลก็เพียง ๕๐ หลา ระยะแม่นยำหวังผลก็เพียง ๒๕ หลาเท่านั้น หากกระสุนวิถีข้ามผ่านมาได้จริง เหตุใดเล่าจึงไม่กระทบไม้ระแนงซึ่งตักันไว้อย่างถึยิบ ทำไมจึงลอดช่องอย่างจำเพาะเจาะจงมาถูกยายจ่ารัสถึงแก่ความตายได้

เมื่อการสอบสวนไม่เป็นผล ทางญาติพี่น้องได้จัดการฃาปนกิจศพยายจ่ารัสตามประเพณี อยู่มาไม่นานนัก วิญญาณของยายจ่ารัสได้ล่องลอยวนเวียนอยู่ระหว่าง วัดคูกับวัดอัมพวัน และที่ใกล้เคียง ยังมีความห่วงหิวโดยรอความช่วยเหลือจากญาติพี่น้อง เพื่อนฝูงและต้องการปฏิบัติกรรมฐาน ดังจะเห็นได้ในปรากฏการณ์บางอย่างที่แสดงออกในลำดับต่อไป

วันหนึ่งเป็นวันธรรมสวนะ อุบาสกอุบาสิกาชาววัดคู คงจำศีลอยู่ที่ศาลาตามที่เคยปฏิบัติมา เมื่อตะวันคล้อยลอยต่ำใกล้สนธยา อุบาสกอุบาสิกาต่างก็ลงบันไดเดินกลับบ้านของตน ในทันใดนั้นเอง สายตาทุกคนก็มองเห็นหญิงคนหนึ่งเดินออกหน้า เมื่อพิจารณารูปร่างลักษณะโดยถ่องแท้แน่ใจแล้ว ก็แน่ใจว่า “.....เอ นั่นมันเป็นจ่ารัสนี้หา” ก็เฝ้าฝึมน้ไปแล้ว ทำไมยังมาเดินลอยนวลอยู่ได้อีกเล่า !”

จึงเป็นที่เลื่องลือกันมาไม่จบสิ้น เพราะพวกอุบาสกอุบาสิกาไม่เคยเชื่อว่าวิญญาณมีจริงมานานแล้ว เมื่อประสบเข้าเช่นนี้ จึงเชื่อแน่ว่าวิญญาณต้องมีแน่ๆ อย่างสงสัย กาลเวลาผ่านไปไม่นานนัก วิญญาณนางจ่ารัส สุภานิน ได้เข้าสิงสู่อยู่กับ นางบุญชูศรี พวงวงษ์ ตั้งบ้านเรือนอยู่หลังวัดอัมพวันและทำงานอยู่โรงเรียนวัดอัมพวันมาเป็นเวลาหลายปี

นายสงวนได้เล่าเหตุการณ์ต่างๆ ให้ฟังอย่างน่าอัศจรรย์และได้บันทึกเรื่องราวด้วยตนเองและยินดีให้ลงเรื่องต่างๆ ที่เกิดกับภรรยาของตน ตั้งแต่ต้นจนจบ เพื่อเป็นวิทยาทานต่อสาธุชน ได้พิจารณาค้นหาสาเหตุแห่งความจริงในเรื่องวิญญาณนั้นมีจริงหรือไม่

นายสงวนได้เล่าว่า เมื่อเดือน ๙ ข้างขึ้นในปีนั้นนางชูฯ ได้ป่วยเกี่ยวกับโรคประจำตัวปวดข้อมือและข้อเท้ามีอาการกระตุกอยู่เสมอ วันนั้นปวดทรมนทุรายจนญาติพี่น้องช่วยกันบีบนิ้วและขึ้นทับทั้งตัว อาการของคนไข้รู้สึกทุเลาลงเมื่อเวลาประมาณบ่าย ๔ โมง

อยู่ต่อมาชั่วระยะหนึ่งประมาณ ๑ ทุ่มเศษ อาการของนางชูฯ ก็กำเริบขึ้นอีก ญาติพี่น้องก็ช่วยกันบีบนิ้วจนจนถึงเที่ยงคืน อาการก็ทุเลาลงและหลับไปจนถึงรุ่งเช้าของวันใหม่ ญาติพี่น้องจึงลากลับบ้านของตน ส่วนนายสงวนก็ออกไปทำงานที่โรงเรียน คงปล่อยให้ภรรยาอยู่บ้าน

ตามลำพัง

เมื่อนายสงวน ทำงานเสร็จได้เห็นภรรยานั่งพิงโองน้ำอยู่ข้างโรงเรียนและหันหลังให้ นายสงวน จึงร้องถามว่า “แกมาทำไมที่นี่”

นางซูซุ ตอบว่า “มาช่วยแกดูโรงเรียนนะซี”

นายสงวนจึงบอกไปว่า “ข้าทำเสร็จเรียบร้อยแล้ว” ทันใดนั้นเองนางซูซุ ก็เดินกลับไปบ้าน แต่ไม่ยอมขึ้นบ้าน คงเดินเลยไปในวัดไปขอข้าวแม่ชีกิน

แม่ชีได้ถามว่า “แกมาอย่างไรกัน”

นางซูซุ ตอบว่า “พ่ออายุยุดเขาไม่ให้กินข้าว” แม่ชีจึงหาอาหารมาให้กิน แต่อาการนางซูซุ เป็นที่ผิดสังเกต นัยน์ตาขวางไม่ยอมมองหน้าคน เมื่อกินข้าวอิ่มแล้ว ก็เดินไปหยิบกระเทียมของแม่ชี จะเอาไปบ้านตน

นายสงวน จึงได้ตัดทานไว้โดยพูดว่า “แกจะเอาของเขาไปไหน”

นางซูซุ ได้ตอบว่า “ก็เป็นของๆ เราเอาไปบ้าน” นายสงวนจึงได้ยื้อแย่งเอากระเทียมของแม่ชี เก็บไว้และจึงรีบพาตัวภรรยากลับบ้านของตน และนายสงวนได้รับหุงข้าว จัดอาหารให้ภรรยา กิน

นางซูซุ ก็เข้าไปกินอย่างผิดวิสัยคนธรรมดาเสียแล้ว โดยเอาน้ำปลาราดลงไปให้ข้าว แล้วกินได้กินดี เวลาประมาณ ๓ โมงเช้า พวกญาติพี่น้องได้มาเยี่ยมอีกตามเคย แต่ครั้งนี้ นางซูซุ ไม่ยอมมองหน้าคนได้แต่พูดพร่ำรำพันไม่เป็นเรื่องเป็นราว มองดูบ้านของตัวก็บอกว่า อ้ายนั่นก็สวย อ้ายนี้ก็สวยไปทั้งนั้น

ป้าจ๊ะ ได้เอ่ยปากพูดกับนายสงวนว่า “อ้ายทิดผิดทำเสียแล้ว เอ็งรีบไปตามหมอมาด่วน”

นางซูซุ ได้ยินจึงสวนคำขึ้นว่า “หาหมออะไรกันไม่ได้ไม่ดีก็หาว่าผี” และนางซูซุ ก็พูดไปต่างๆ นานา และขอหมอกินติดๆ กัน ๓ คำ จึงเป็นที่ผิดสังเกตของพี่น้อง ที่จ้องดูอาการอยู่ด้วยความ เป็นห่วง

ป้าจ๊ะ จึงพูดด้วยเสียงดังขึ้นว่า “นางซูซุ นี่ผีกินเสียแล้ว”

นางชูช ได้ยินจึงพูดขึ้นว่า..... “อะไรก็ผีอะไรก็ผีกิน ขอหมากให้ข้ากินอีกหนึ่งคำ” ขณะนั้นเอง นางชูช ก็ทำท่าทางต่างๆ นานา เอามือข้างหนึ่งลูบค้ำบริเวณสีข้างนานๆ ก็ลูบค้ำอีก

ป่าจะจึงถามว่า..... “แกค้ำทำไม”

นางชูช ตอบว่า..... “มันเจ็บ”

นายสงวนถามว่า..... “ทำไมถึงเจ็บอยู่ดีๆ เจ็บอย่างไรกัน”

นางชูช ตอบด้วยความโมโหว่า..... “แหม ! อ้ายหงวน แก่ไม่รู้จักข้าหรือ ข้ามาเยี่ยมนางชูช มันเป็นห้องสาวข้า”

ป่าจะจึงถามว่า..... “มาอย่างไรกัน”

นางชูช ตอบว่า..... “มากับพวกที่ไปเรียนนักธรรม เลยแวะมาเยี่ยมนางชูช มัน เพื่อขอหมากมันกิน”

ป่าจะถามว่า..... “ทำไมเขาทำไปให้ไม่ได้กินหรือ”

นางชูช ตอบว่า..... “มากับพระ ขอทิดมงคล นางขวัญ เขาก็ไม่ให้ ขอพีสี เขาก็ไม่ให้กิน เลยแวะมาเยี่ยมนางชูช มัน”

ป่าจะได้พูดว่า..... “ได้กินแล้วก็ไปเสียซิ”

นางชูช ตอบว่า “ข้าไม่ไป จะอยู่กับนางชูช มัน จะเข้าไปอยู่กับหลวงพ่อกุศลมาปฏิบัติกรรมฐานอยู่กับท่าน เจ้าของวัดเขาก็ไม่ให้เข้า”

ป่าจะถามว่า..... “ใครยังแก ๆ ฐโหม”

นางชูช ตอบว่า “ข้ารู้แต่ไม่บอก เราเคยทำมาอย่างไรก็ใช้กรรมไป”

นายสงวนเห็นทำไม่ได้การแล้ว จึงรีบไปตามนายบ้าย ซึ่งเป็นพ่อมาจัดการไล่ผีตายจาร์ส ให้ไปจากร่างนางชูช เสีย เมื่อนายบ้าย มาถึงก็ถามนางชูช ว่า..... “แกตายไปแล้วก็ขอให้ไปอยู่ที่อื่น

จะมาอยู่กับนางชูช ไม่ได้”

นางชูช ตอบว่า..... “ข้ายังอยู่ที่ไหนไม่ได้ จะเข้าไปอยู่วัดกับหลวงพ่อก็ไม่ได้ เจ้าของวัดเขาไม่ให้เข้า”

นายบ่ยถามว่า “เตี้ยนี่เอ็งอยู่ที่ไหน”

นางชูช ตอบว่า “ข้าอยู่ต้นมะพลับหลังวัด”

เมื่อการเจรจาต่อรองให้ไปเสียโดยดีไม่เป็นผล นายบ่ยจึงเอามือจับศีรษะนางชูช แล้วเป่าลง ๓ หน นางชูชดีดอย่างปลาถูกทุบและได้ร้องขึ้นสุดเสียง เจ็บไปประมาณ ๑๐ นาที นางชูช ก็รู้สึกตัว ลืมตาขึ้นมาเห็นทุกคนเต็มบ้าน จึงถามว่า “มาอย่างไรกัน”

พี่น้องพวกนั้นก็พูดว่า “ผียายจ๋ารัสมาเข้าแก”

นางชูช พูดว่า..... “มาเข้าเมื่อไรไม่รู้รู้สึกตัวเลย” ต่อจากนั้นนางชูช ก็หายเป็นปกติ อยู่มาจนกระทั่งเตี้ยนี่

จากเหตุการณ์ปรากฏดังกล่าวข้างต้น เป็นหลักฐานยืนยันว่า วิญญาณนั้นมีจริง ได้เรียนถามท่านพระครูภาวนาวิสุทธิในเรื่องนี้ ท่านอธิบายชี้แจงว่า วิญญาณจะมาพบกับจิตของคนไข้ ช่วงขณะหนึ่ง จะทำให้คนไข่นั้นไม่ได้สติ จะพูดจะโต้ตอบตามผู้ซักถาม แสดงอาการเหมือนกับบุคคลผู้นั้น เมื่อเขายังมีชีวิตอยู่

กรณีวิญญาณยายจ๋ารัสนี้ แสดงว่ากรรมยังไม่สิ้น ยังมีความหิวโหยรอการช่วยเหลือและมีความปรารถนาใคร่ธรรม แต่ก็มีวิญญาณเจ้าของที่คอยกีดกัน มิให้เข้าร่วมอุโบสถ จึงให้ชื่อเรื่องว่า “กรรมยังไม่สิ้น” จะถูกผิดอย่างไร ขอให้ผู้รู้ช่วยเสนอแนะ ยินดีรับฟัง และจะได้แก้ไขตามความเหมาะสมต่อไป

จากหนังสือประวัติและผลงานของ

พระครูภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่ोजรัญ ฐิตธมฺโม) พ.ศ. ๒๕๓๐